

Sygn. akt I CSK 41/17

POSTANOWIENIE

Dnia 6 marca 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Barbara Myszka

w sprawie z powództwa F. F., D. P., M. D., W. F., T. J. i E. F.
przeciwko T. sp. z o.o. w T.
o uzgodnienie treści księgi wieczystej z rzeczywistym stanem prawnym,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 6 marca 2017 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powodów
od wyroku Sądu Okręgowego w T.
z dnia 14 stycznia 2016 r., sygn. akt I Ca (...),

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. nie obciąża powoda F. F. kosztami postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli:

1. w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne,
2. istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów,
3. zachodzi nieważność postępowania lub
4. skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Przytoczony przepis pozwala Sądowi Najwyższemu na wstępną, merytoryczną ocenę wniesionej skargi kasacyjnej i zbadanie, czy za jej rozpoznaniem przemawia interes społeczny, skarga kasacyjna bowiem jest środkiem prawnym funkcjonującym przede wszystkim w interesie publicznym, który z kolei przemawia za skoncentrowaniem się Sądu Najwyższego na sprawach najpoważniejszych i precedensowych.

Powodowie złożyli skargę kasacyjną od wyroku Sądu Okręgowego w T. z dnia 14 stycznia 2016 r., oddalającego ich apelację od wyroku Sądu Rejonowego w T. z dnia 17 lutego 2015 r., którym Sąd Rejonowy oddalił powództwo o usunięcie niezgodności między stanem prawnym nieruchomości ujawnionym w księdze wieczystej a rzeczywistym stanem prawnym. Powołując się na naruszenie art. 5 w związku z art. 6 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o księgach wieczystych i hipotece (jedn. tekst: Dz.U. z 2016 r., poz. 790 ze zm.) oraz art. 233 § 1 k.p.c., wniesli o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Uzasadniając wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, skarżący wskazali na przesłankę określoną w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. Twierdzili, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, ponieważ Sąd Okręgowy poczynił wadliwe ustalenia faktyczne i błędnie uznał, że wniesienie przez gminę nieruchomości tytułem aportu do pozwanej spółki ma charakter rozporządzenia odpłatnego oraz że pozwana działała w dobrej wierze.

Analiza wywodów zawartych w skardze kasacyjnej prowadzi do wniosku, że skarżący nie przytoczyli przekonujących argumentów, świadczących

o występowaniu w niniejszej sprawie wskazanej przez nich przesłanki uzasadniającej przyjęcie skargi do rozpoznania.

Oczywista zasadność skargi kasacyjnej, o której mowa w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., zachodzi tylko wtedy, gdy dla przeciętnego prawnika z samej treści skargi - bez pogłębionej analizy i jurydycznych dociekań - w sposób jednoznaczny wynika, że wskazane w niej podstawy zasługują na uwzględnienie. Skarżący, powołując się na przesłankę przewidzianą w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., powinien wykazać oczywistą zasadność skargi kasacyjnej przejawiającą się kwalifikowanym charakterem naruszenia przepisów prawa (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 10 stycznia 2003 r., V CZ 187/02, OSNC 2004, nr 3, poz. 49). Nie może powtarzać uzasadnienia podstaw kasacyjnych; powinien wykazać, że zasadność skargi kasacyjnej jest oczywista, a więc dostrzegalna *prima vista* oraz że każdy prawnik bez przeprowadzania wnikliwej analizy powinien dojść do wniosku, że zaskarżone orzeczenie jest jaskrawo nieprawidłowe.

Skarżący nie przytoczyli argumentów świadczących o tak rozumianej oczywistości, ograniczyli się bowiem do powtórzenia uzasadnienia podstaw kasacyjnych. Uszło przy tym ich uwagi, że - z naruszeniem zakazu wynikającego art. 398³ § 3 k.p.c. - podnieśli zarzuty zmierzające do podważenia dokonanej oceny dowodów i prawidłowości ustaleń faktycznych stanowiących podstawę zaskarżonego wyroku.

Konkludując trzeba stwierdzić, że w sprawie nie zachodzi wskazana przez skarżących przesłanka określona w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. ani brana pod rozwagę z urzędu nieważność postępowania.

Z tych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania i - mając na uwadze trudną sytuację materialną skarżącego F. F., działającego na rzecz pozostałych powodów - nie obciążył go kosztami postępowania kasacyjnego (art. 102 w związku z art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c.).

jw

l.n